

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1741/2024
26.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Данијела Милутиновић, адвокат из ..., против тужене Јединице за управљање пројектима у јавном сектору д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Војислав Недић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, враћања на рад и накнади штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 509/2024 од 07.02.2024. године, у седници одржаној 26.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 509/2024 од 07.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2257/2020 од 13.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се поништи решење о отказу уговора о раду бр. ... и то у тачки 1) којим се тужиљи отказује уговор о раду бр. ... од 12.09.2017. године, са припадајућим анексом 1 бр. .../... од 01.02.2018. године, због учињене теже повреде радне обавезе и радне дисциплине из члана 6. став 1. тачка 5. Правилника, у вези са чланом 179. став 2. тачка 5. Закона о раду и са чланом 56. став 1. тачка 1. Правилника о раду – одбијање налога непосредног руководиоца извршене на тај начин што АА дана 23.06.2020. године није дошла у пословне просторије послодавца пре отпочињања службеног пута, мада је налог непосредног руководиоца да се пре отпочињања службеног пута дође у пословне просторије и упише у листу евиденције доласка на посао из члана 6. став 1. тачка 8. Правилника у вези са чланом 179. став 3. тачка 8. Закона о раду и са чланом 56. став 1. тачка 8. Правилника о раду – недостојно, увредљиво или на други начин непримерено понашање према колегама које се састоји у непримереном, недостојном и увредљивом обраћању запослене непосредном руководиоцу, писаним и усменим путем, упућујући непосредном руководиоцу увредљиве речи којима се нарушава ауторитет руководиоца,

омаловажава њена стручност и знање и којима на увредљив и недостојан начин се говори о породичном статусу непосредног руководиоца и у тачки 2. којим се утврђује да тужилци радни однос престаје дана 10.08.2020. године, што би тужени био дужан да призна и трпи, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилце којим је тражила да се тужени обавезе да је врати на рад, као неоснован. Ставом трећим изреке, тужба тужилце је одбачена у делу тужбеног захтева којим је тражила да се тужени обавезе да је распореди на радно место грађевинског инжењера у Сектору за планирање и управљање пројектима изградње и да јој омогући несметано обављање послова и радних задатака на наведеном радном месту и остваривање свих права из радног односа по основу уговора о раду бр. ... од 12.09.2017. године, са припадајућим анексом 1 бр. .../... од 01.02.2018. године, као недозвољена. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилце којим је тражила да суд туженог обавезе да јој по основу изгубљене зараде исплати за период од августа 2020. године до новембра 2021. године, износе са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилце којим је тражила да суд туженог обавезе да на њено име изврши уплату припадајућих доприноса за период од 10.08.2020. године до 01.12.2021. године и то: на име доприноса за ПИО у укупном износу од 450.402,86 динара; Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала за Град Београд; на име доприноса за здравствено осигурање у укупном износу од 275.971,60 динара, Републичком фонду за здравствено осигурање – Филијала за Град Београд; на име доприноса за незапослене у укупном износу од 20.095,02 динара Националној служби за запошљавање – Филијала за Град Београд, као неоснован. Ставом шестим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев тужилце којим је тражила да суд поништи решење о отказу уговора о раду бр. ... тужене у тачки 1, којом је тужилци отказан уговор о раду бр. ... од 12.09.2017. године, са припадајућим анексом 1 бр. .../... од 01.02.2018. године, због учињене теже повреде радне обавезе и радне дисциплине из члана 6. став 1. тачка 5. Правилника, у вези са чланом 179. став 2. тачка 5. Закона о раду и са чланом 56. став 1. тачка 1. Правилника о раду – одбијање налога непосредног руководиоца извршене на тај начин што АА дана 23.06.2020. године није дошла у пословне просторије послодавца пре отпочињања службеног пута, мада је налог непосредног руководиоца да се пре отпочињања службеног пута дође у пословне просторије и упише у листу евиденције доласка на посао из члана 6. став 1. тачка 8. Правилника у вези са чланом 179. став 3. тачка 8. Закона о раду и са чланом 56. став 1. тачка 8. Правилника о раду – недостојно, увредљиво или на други начин непримерено понашање према колегама које се састоји у непримереном, недостојном и увредљивом обраћању запослене непосредном руководиоцу, писаним и усменим путем, упућујући непосредном руководиоцу увредљиве речи којима се нарушава ауторитет руководиоца, омаловажава њена стручност и знање и којима се на увредљив и недостојан начин се говори о породичном статусу непосредног руководиоца и у тачки 2. којом се утврђује да тужилци радни однос престаје дана 10.08.2020. године, што би тужени био дужан да призна и трпи, као неоснован. Ставом седмим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев тужилце којим је тражила да се тужени обавезе да тужилци по основу накнаде штете услед враћања на рад исплати износ од 2.194.133,58 динара, на име 18 зарада, све са законском затезном каматом од подношења тужбе, као дана доспећа до исплате, као и да у целости изврши уплату припадајућих доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање на овако утврђене износе накнаде, за читав период у коме тужилца није радила, Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање –

Филијала за Град Београд; Републичком фонду за здравствено осигурање – Филијала за Град Београд и Националној служби за запошљавање – Филијала за Град Београд, у складу са важећим прописима на дан извршења тих обавеза, као неоснован. Ставом осмим изреке, тужила је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 271.125,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 509/2024 од 07.02.2024. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиле и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 2257/2020 од 13.09.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог радила на неодређено време, на радном месту "... у Сектору за ... . Побижаним решењем о отказу уговора о раду бр. ..., тужили је отказан уговор о раду због учињене теже повреде радне обавезе и повреде радне дисциплине – одбијања налога непосредног руководиоца извршене на тај начин што тужила 23.06.2020. године није дошла у пословне просторије послодавца пре отпочињања службеног пута, мада је налог непосредног руководиоца да се пре отпочињања службеног пута дође у пословне просторије и упише у листу евиденције доласка на посао и због повреде радне дисциплине која се састоји у непримереном, недостојном и увредљивом обраћању запослене непосредном руководиоцу, писаним и усменим путем, упућујући непосредном руководиоцу увредљиве речи којима се нарушава ауторитет руководиоца, омаловажава њена стручност, знање и којима на увредљив и недостојан начин се говори о породичном статусу непосредног руководиоца. Пре доношења побијаног решења, тужила је упозорена о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се тужила изјаснила, оспоравајући наводе из упозорења, истичући да послодавац дисциплински поступак није спровео до краја. Оценом исказа саслушаних сведока ББ и ВВ, првостепени суд је утврдио да је код туженог била пракса да запослени, уколико је локација службеног пута ближа Београду, долазе ујутру на посао да се упишу, а уколико је локација даља, пракса је била да онај ко станује ближе радном месту преузме службени аутомобил и уз пут се састане са колегама, а било је и ситуација да се претходно дана узме службени аутомобил како би се ујутру раније кренуло на пут, ако је дестинација удаљена. После извесног времена пракса је измењена, па је захтевано да, без обзира на дестинацију службеног пута, запослени мора да дође претходно на посао и упише се. Оценом исказа сведока ВВ, ГГ и тужиле, саслушане у

својству парничне странке, утврђено је да је код туженог постојало више улаза, главни, противпожарни и кроз гаражу, и да је у листама о евиденцији долазака и одлазака на рад уписано да је тужила 23.06.2020. године дошла на посао. Из сагласних исказа сведока ДД и ГГ, суд је утврдио да се 25.06.2020. године, приликом разговора о рачунару, тужила обратила ... ГГ рекавши јој да није нормална, да не зна шта ради, да не уме да обавља посао ... Сектора и да „не вреди ...“.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиле одбили, а тужбу за распоређивање одбацили, применом одредбе члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 75/14), члана 2. Правилника о дисциплинској одговорности запослених код туженог бр. 5492 од 18.09.2015. године, члана 180. и 185. Закона о раду. Закључили су да, када је у питању повреда радне обавезе из тачка 1. побијаног решења учињене 23.06.2020. године, тужила ту повреду није учинила, јер је поступила у складу са налогом непосредног руководиоца и новом праксом туженог, тако што се, пре отпочињања службеног пута, уписала у евиденцију о присуству на раду и, тога дана, дошла у просторије туженог. Међутим, тужила је учинила повреду радне дисциплине из члана 6. став 1. тачка 8. Правилника туженог у вези са чланом 179. став 3. тачка 8. Закона о раду и чланом 56. став 1. тачка 8. Правилника о раду – недостојно, увредљиво и на други начин непримерено понашање према колегама које се састоји у непримереном, недостојном и увредљивом обраћању запослене непосредном руководиоцу, писаним и усменим путем, упућујући непосредном руководиоцу увредљиве речи којима се нарушава ауторитет руководиоца, омаловажава њена стручност, знање и којима се на увредљив и недостојан начин говори о породичном статусу непосредног руководиоца, тако да је понашање тужиле такво да она не може да настави рад код послодавца, па су закључили да јој је тужени, основано, побијаним решењем отказао уговор о раду. Због тога је неоснован и захтев тужиле за враћање на рад и накнаду штете.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/2005 ... 95/2018), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, између осталог, под тачком 8, ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Правилником о дисциплинској одговорности запослених, код туженог, бр. ... од 18.09.2015. године, у члану 6., предвиђене су и таксативно наведене теже повреде радне обавезе, и то у члану 6. став 1. тачка 5., одбијање послова радног места на које је запослени распоређен или одбијање налога непосредног руководиоца или директора и под тачком 8, недостојно, увредљиво или на други начин непримерено понашање према колегама или другим правним и физичким лицима. Према одредби члана 8. Правилника, за теже повреде радних обавеза из члана 6. тог Правилника, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду.

У конкретном случају, тужила се 25.06.2020. године, у пословним просторијама туженог, пред колегом, саслушаним сведоком ДД, обратила непосредном руководиоцу,

саслушаном сведоку ГГ речима: "Ниси нормална, не знаш ништа, не умеш да обављао посао ... Сектора, не вредиш ...". Такво понашање тужиље је супротно општим актима послодавца и општим моралним нормама друштва, због чега она не може да настави рад код послодавца, у смислу одредбе члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду.

Наводима ревизије тужиље да њено обраћање непосредном руководиоцу не представља повреду радне дисциплине која је такве тежине да би оправдала најтежу меру – отказ, не доводи се у сумњу правилност побијаног решења. Приликом оцене законитости одлуке о отказу уговора о раду суд је дужан да утврди да ли је остварен основ за престанак радног односа, што је овде случај, имајући у виду да тужилца није поштовала радну дисциплину, прописану актом послодавца, због чега је њено понашање такво да не може да настави рад код њега. Врста и тежина изречене дисциплинске мере је дискреционо овлашћење послодавца, па суд није овлашћен да цени целисходност изречене мере у смислу да ли она представља адекватну казну за учињену повреду или то није случај. Због тога тужилца неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**